

Π. — Έσθ' δὲν ὑποφέρεσαι μὲ τὴν πολλή σου κλάψα
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα μέσα σ' αὐτὴ τὴν κάψα.

Έγώ τὸ μέλλον χαίρετὸ τῆς νέας πολιτείας,
καὶ παῖδες γι' αὐτὸ δὲν χαίρεται, καὶ ποῖος δὲν τὸ θαυμάζει
μ' ἔκρινε τὸ Συμβούλιον τὸ τῆς Ἐπικρατείας,
ὅπου τὰ νομοσχέδια θὰ μᾶς προστομάξῃ;
Καὶ ποῖος τὴν τάξιν δὲν ἔμνει τὸν ἄρβρον τῶν ποικίλων,
καὶ τὸ τῆς μοιμότητος ὄλων τῶν ὑπαλλήλων;

Φ. — Ὅλα παραβιάζονται, φθάνει κανεὶς νὰ θέλῃ...
ἂς εἰμπορὶ νὰ λέγωμαι τρανὸς ἐκ τὸν ἐν τέλει,
κι' ἀμέσως ἐν ὀνόματι κάθε κειμένου νόμου
ἔργαζομαι τὸν ξένο, Περικλῆ, καὶ βράξω τὸν δικό μου.

Π. — Βλέπω, μωρὴ παλὴ γόλωσσα, κατ' ἄφορον πῶς πῆρες.

Φ. — Ἄλλοι ποῦ τὸ γ' ἑκούρα του καὶ κατεβάζει ψείραις.

Π. — Εἰς τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς τῆς ὀφθλίου τύπους
σοῦ λέω τὸ πολίτευμα πῶς κάνει τοὺς ἀνθρώπους.

Φ. — Κάθε πολίτευμα κλόνει, ἐν τούτοις ὑποθέτω
πῶς ἀνθρώπικῶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ δώσῃ, Περικλέτο,
Καὶ ποῖο πολίτευμα ποτὲ ἔμπορεῖ νὰ συγκατήσῃ
καθένα δάκτυλο μακρὸ, ποῦ θέλει νὰ βουρκατήσῃ;

Μ' ὅλα τὰ πολίτευματα καὶ μὲ τὰ μέλλον κρείττοντα
ἔμπορεῖς ν' ἀπλώνης τραχανᾶ,
ἔμπορεῖς νὰ κλέβῃς τὰ κοινὰ,
νὰ κλέβῃς καὶ τὸν γείτονα.

Ὅλα παραβιάζονται, φθάνει κανεὶς νὰ θέλῃ...
σὲ παραπέμω, Περικλῆ, καὶ στὸν Ἀριστοτέλη.

Π. — Ποτὲ μου δὲν ἐδάξασκα τέτοι' ἄσ' ὀν Σταγειρίτη.

Φ. — Τότε δὲν τὸν ἐνόησες παντάπασιν, κοπρίτη.

Π. — Μὰ τὴν Ἀναθεώρησιν ἄλλεως, τώρα κρινε

κι' ἀμέσως τώρα φάλε την μὲ λυσιμὸν Ἀλκαίου...

Φ. — Ὁ νόμος, Περικλέτο μου, κι' ἄδικος ὅταν εἶναι
γίνεται δικαιοτάτος, στὰ χέρια τοῦ δικαίου.

Χαλοῦν καὶ τὰ καλλίτερα, φθάνει κανεὶς νὰ θέλῃ...
σὲν θέλῃ, βρέ, καὶ τὸν Ἐρμῆ γαλαξ, τοῦ Πραξιτέλη.

Μὰ σὺ στὰς σκέψεις τὰς σοφὰς
δὲν εἰσχωρεῖς, γαϊδοῦρι.

Π. — Μὴ μ' ἀπειλήσῃς καὶ θὰ φῆς
καμιμὰ γροθιά στὴ μούρη.

Αὐτὰς τῆς θεωρίας τῆς ἀνοστίας παραίτα
καὶ τῆς Διπλῆς τὸν ἄβλον περιχρῆς χαίρετα.

Γι' αὐτὸν καὶ κάθε μούρη κλαψαρκιὴ χαίρετω.

Φ. — Ἐφόσον σ' ἔνα τόσο κυττάξῃς, Περικλέτο,
τὸ ψάρι τὸ μεγάλο νὰ τρώῃ τὸ μικρὸ,
κλάψε τὸν κάθε νόμο καὶ λέγε τον νεκρὸ.

Π. — Μ' αὐτὰς τῆς θεωρίας ἔγινες ἀήδια,
κι' ἤθελα νὰ σὲ δέσω μὲ τὸν ζουρλομανθῦα.
Πανηγυρὶν μεγάλην ντυομένη πανηγυρίζει
καὶ τὸ δικὸ σου στάμα μονάχα σαλιαρῆει.

Φ. — Παῖω λοιπόν, βρέ Περικλῆ, κι' ἐγὼ νὰ σαλιαρῶ
καὶ τὴν Ἀναθεώρησιν μὲ σὰς πανηγυρίζω.
Πιστεύω στὰ Συντάγματα τὰναθεωρηθέντα,
πιστεύω νάδωγον σὲ καλὸ,
ἀλλ' ὅμως ἔτσι σοῦ μιλῶ
γιὰ πασπατέμπο μοναχᾶ καὶ νουτοουρὸ κουβέντα.

Καὶ τὼρ ἂς ἀνυμνήσωμεν πρὸς μέλος τῆς Ἀναθεωρήσεως τὸ τέλος.

Π. — Γιὰ τὴν Ἀναθεώρησιν κι' ὀφθόνος τώρα χαιρέει
καὶ κανεὶς ἀνορθωτοῦ θωπεύεται τὸ χέρι.
Γιὰ τὴν Ἀναθεώρησιν πολὺ μεγάλην ῥέστα
καὶ τοῦ δανείου τοῦ παλικοῦ θὰ πάρωμε τὰ ῥέστα.

Κι' ἂς μάθῃ κάθε κεχηνὸς
καὶ κάθε κακομοίρης
ὅτι μεγάλο γεγονός
τὴν λέει κι' ὀ Ταξιάρχῃ.

Σωτήριαν τὴν θαρρετὴ
κι' ὀ Κυρίστῃς κι' ὀ Κοτρόστῃς,
κι' ἄλλοι κάνουν τὸν βαρὺ,
καὶ φωνάζουν σοβαροὺ
πῶς τῆς πρέπει μούλας κλωτσοῦ.

Φ. — Γιὰ τὴν Ἀναθεώρησιν πῶδα με καὶ δρασκέλα με...

Π. — Ἀληθινὰ σωτήριος ὄφρα τῆνος ὀ Μάης...

Φ. — Ἐμεῖς ψωμί δὲν εἶχαμε καὶ ρεπανάκια θέλαμε,
θαρρὸ πῶς τότε στὴ Βουλῆ κι' ὀ κύριος Μαξιάνῃς.

Π. — Γιὰ τὴν Ἀναθεώρησιν βαρὸ τὸν ταμπουρᾶ μου.

Φ. — Γι' αὐτὴν χορδαίς τῆς λύρας μου θὰ κάνω τάντρα μου.

Π. — Δὲν εἶναι τὸ πολίτευμα σὲν κι' ἄλλοτε φανέκη

κι' ἔνα κραοὶ γι' αὐτὸ θὰ πῶ μὲ τὸν Μαρκαντανόκη.

Φ. — Κι' ἐγὼ, βρέ Περικλέτο μου, θὰ πῶ νὰ γίνω σκίπια.

Π. — Γι' αὐτὸ γλυτόνεις σήμερα τὸ ζῆλο, παραπίπια.

Καὶ τώρα με πατρίδος καὶ με καρδίαι λαχάρα
τὸν θράμβον ἐξέμνει τῆς Ρέξῃς τοῦ Σαμάρα.

Φ. — Δάφνας τῆς γεννετείρας στὸ διάδα του θὰ σπείρω.

Π. — Γεῖά σου λοιπὸν πατρίδα...

Φ. Γεῖά σου μάστορ Σπύρο.

Καὶ καρπόσαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγουεγγελλίας.

Ἐπιδημία τσοῖα, χολέρα καὶ πανώλης,
ποῦ τοὺς θνητοὺς μαστίζουν τῆς οἰκουμένης ὅλης,
μελέτη Ζαβιτζιάνου τοῦ Σπύρου τῆς Κερκύρας,
γιατροῦ πολλῆς μελέτης καὶ γνώσεως καὶ πείρας.

Ἐβγήκαν τοῦ Καμπούραγιου, κλεινοῦ γιατροῦ στὴν Πόλι,
παρατηρήσεις γλωσσικαὶ,
τὰ μάλιστα σημαντικαὶ,
μὲ γλαφυρὰν ἐμβρίθειαν, ποῦ δὲν τὴν ἔχουν ὄλοι.

Ὁ Ῥωμῆος, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μὲνὸ πηγῆ παραπάνω, αὖξων πενηντακτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα στήθη καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτὸ.